

Plachý

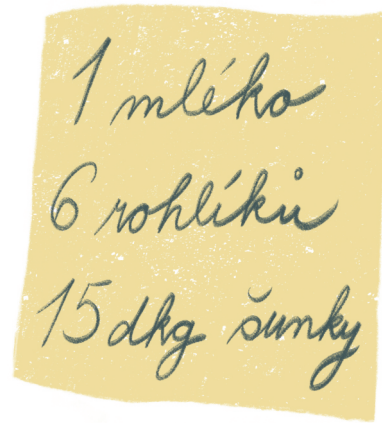
Edovi bylo 8, byl to už velký kluk. Bydlel doma s maminkou a nejraděj ze všeho stavěl lego a hrál si se svou sbírkou dinosaurů.

Jednou v sobotu, když ve svém pokojíku právě budoval základy Jurského parku a rozdělával dinosaury na masožravce a býložravce, vešla maminka: v„Edo, došlo nám mléko a pár dalších věcí. Skoč prosím do obchodu, napíšu ti seznam, co je potřeba koupit.“

Eda si strčil do kapes ještě jednoho brontosaura a jednoho Gigantosaura, samozřejmě do každé kapsy zvlášť, a šel.

Obchod nebyl daleko, šlo se mu lehce, svítilo sluníčko, občas si dokonce vesele poskakoval.

Když ale před obchodem pohlédl skrz prosklenou výlohu dovnitř, pocítil najednou zvláštní, neznámý pocit. Takové lehké

sevření celého těla, jako by ho omotala obrovská chobotnice svými chapadly.

Už se mu dovnitř nějak nechtělo. Na to, jak byl obchod malý, bylo uvnitř poměrně dost cizích lidí...

Nejraděj by okamžitě utekl zpátky domů.

Chvíli se rozmýšlí, ale potom vezme za kliku a rychle vstoupí dovnitř, aby to měl co nejdřív za sebou.

Zdá se mu, že na něj všichni zírají, nohy má zdřevěnělé místo pozdravu se mu z hrdla vyloudí jen vysoké pisklavé: „ééíí“.

Načež zrudne a raději se schová za blízký regál s pečivem.

Do papírového sáčku napočítá šest rohlíčků, na tom není nic těžkého. Z chladícího boxu vezme litr čerstvého mléka ve skleněné láhvi a už mu chybí jenom jediný bod z mamincina seznamu.

Postaví se před pult s uzeninami, narovná se. Stojí klidně, vzpřímeně, s odhodlaným výrazem ve tváři. Srdce mu buší a dlaně se potí.

Když se na něj paní prodavačka mile usměje a zeptá se: “Copak bys rád, zlatíčko?”, zhluboka se nadechne, a nahlas, možná až příliš nahlas, protože ruch v obchodě ustane, a lidé se na něj otočí, řekne:

„Chtěl bych 15 dkg šunky, prosím!“

Paní za pultem lehce nadskočí, a na vteřinu se její vlídný úsměv promění ve výraz leknutí a šoku. Hned co se vzpomátuje řekne: „Jistě zlatíčko. A bude to ještě něco jiného, zlatíčko?“ Odhodlaně odpoví:

„A ještě slaninu.“

Eda odchází z obchodu jako vítěz. Vítěz nad vlastní nervozitou a strachem, se kterým se občas potýká každý introvert, ať už v obchodě nebo při veřejném projevu před spoustou lidí. Doma ho maminka pochválí, jak to všechno sám krásně zvládnul, dají si rohlík s výbornou slaninou a rajčetem ze zahrádky.

Někdy je pro introverty komunikace s lidmi těžká. Nemůžeme se jí ale vyhýbat.

Komunikace s dalšími lidmi nás provází celým životem v každodenních situacích.

Je nejlepší se tomu postavit čelem, jako to udělal třeba Eda.

Nebát se promluvit a umět si o něco říct je důležité a dá se to trénovat a naučit. Možná, že šimrání v břiše a lehká nervozita nezmizí, a když budete muset mluvit před třídou plnou spolužáků, tak i zčervenáte. Ale co má být?

